

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/310/2015
Identifikačné číslo spisu:	3612207525
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3612207525.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu I. Y., miesto podnikania Q., zastúpeného JUDr. Jurajom Kotruszom, advokátom, AK KOTRUSZ-BENČÍK, s.r.o., so sídlom Štefánikova č. 57, Nitra, IČO: 47 237 252, proti žalovanému C. C., bytom J., zastúpenému JUDr. Milanom Šulvom, advokátom, AK AS Legal s.r.o., so sídlom Hlučínska č. 1/11, Bratislava, IČO: 36 857 688, o zaplatenie 6 646,10 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 6 C 29/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 13. novembra 2014 sp. zn. 19 Co 575/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Partizánske (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. februára 2014 č. k. 6 C 29/2013-125 uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 6 646,10 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne: zo sumy 6 646,10 € za obdobie od 25. júla 2012 až do zaplatenia a trovy konania spolu 2 457,93 €, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia 2 058,93 € a ostatných trovách 398,50 € na účet právneho zástupcu žalobcu.

Žalovaný podal proti tomuto rozsudku odvolanie.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 13. novembra 2014 sp. zn. 19 Co 575/2014 potvrdil rozsudok Okresného súdu Partizánske z 26. februára 2014 č. k. 6 C 29/2013-125 a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 638,91 € za právne zastúpenie, v lehote troch dní na účet právneho zástupcu žalobcu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie s tým, že mu súdy odňali

možnosť konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), a to v dôsledku neumožnenia účinnej skutkovej a právnej argumentácie a nedostatku odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie. Súd vyložili obsah objednávky v neprospech žalovaného ako objednávateľa, pričom sa nijakým spôsobom v odôvodnení rozhodnutí nevysporiadali s podstatnou argumentáciou žalovaného. Vzhľadom na podporu týchto tvrdení uviedol skutočnosti a predložil niekoľko dôkazov bližšie rozvedených v bode 1/ až 7/ podaného dovolania, ktoré tvrdil už v priebehu konania na súdoch nižších inštancií. Tým, že tieto sudy nereagovali na predmetnú argumentáciu, je potrebné ich absenciu odôvodnenia považovať za prejav arbitrárnosti, ktoré robia predmetné rozhodnutia nepreskúmateľnými. Z rozhodnutí súdov nie je zrejmé, aká právna úprava bola aplikovaná na zistený skutkový stav a z akých dôvodov sudy neaplikovali žalovaným navrhovanú právnu úpravu (uvedenú v bode 6/ a 7/). Odňatie možnosti konať pred súdom videl dovolateľ aj v tom, že otázkou obvyklosti rozdielnej kresby, vlastnosťami dverovej zostavy a povrchovej úpravy dreva, sa sudy nezaoberali na podklade odborného vyjadrenia, ktoré je podľa jeho názoru v týchto otázkach potrebné, a preto k podaniu na vyjadrenie žalovaného z 18. novembra 2015, priložil aj odborné vyjadrenie znalca Ing. Pavla Magdolena, ktoré si na tieto účely obstaral. Týmto podaním opätovne zdôraznil, že žalobca napriek ubezpečeniam o náležitej kvalite, forme a znakom dohodnutého diela a predloženej fotodokumentácii, dodal vadné dielo. Dovolateľ preto navrhol, aby dovolací súd rozsudky súdov oboch inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalovaný uplatnil aj náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia. Zároveň navrhol z dôvodu hrozacej exekúcie aj odklad vykonateľnosti predmetných rozhodnutí.

4. Žalobca sa k podanému dovolaniu vyjadril tak, že žalovaný bol v konaní riadne poučený o svojich procesných právach, mal možnosť prezentovať svoje tvrdenia, navrhovať svedkov a klásť im otázky a predkladať dôkazy. Súd nezamietol žiaden návrh na dokazovanie, ktorý žalovaný predložil. So skutkovou argumentáciou uvedenou v dovolaní nesúhlasil, pričom k námietke nedostatku odôvodnenia rozhodnutí súdov poukázal na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaoberajúcu sa touto otázkou. Z týchto dôvodov navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol alebo zamietol a zaviazal ho na náhradu trov dovolacieho konania vo výške 491,46 € do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

5. Dovolanie bolo podané 3. februára 2015. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní, ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné

rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. (s účinnosťou od 1. januára 2015 § 237 ods. 1 O.s.p.).

9. Dovolanie žalovaného, ktorým je napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej, smeruje proti rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudkov, proti ktorým bolo dovolanie v zmysle § 238 O.s.p. prípustné. V tomto smere dovolací súd zdôrazňuje, že dovolanie je tiež prípustné podľa § 238 ods. 3 O.s.p., ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. a uviedol ju vo výroku rozsudku vo veci ochrany spotrebiteľa, čo však nie je daný prípad. Dovolanie žalovaného teda v zmysle § 238 O.s.p. nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu do 30. júna 2016 umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

10. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nebol významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim bolo, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

11. Pokiaľ ide o odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dovolateľ ho videl v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia spočívajúcom v nezohľadnení uvádzaných skutočností a predložených dôkazov v priebehu konania (uvedených v bode 1/ až 5/ podaného dovolania) a nesprávnej aplikácii právnej úpravy (uvedených v bode 6/ a 7/ podaného dovolania). Tieto námietky svojím obsahom však nesmerujú k vade konania, na ktorú dopadá ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Pre vysvetlenie tohto záveru je potrebné uviesť nasledovné.

12. Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizáciu jeho procesných oprávnení [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

13. Namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladala (viď R 111/1998). Na tom zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 2/2016, ktorého právna veta znie „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“; obsah spisu teda nedáva žiadny dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska - v dovolaní napadnutom rozhodnutí sú zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody.

14. Najvyšší súd už v minulosti konštatoval, že ak je niektoré rozhodnutie (prípadne) nepreskúmateľné, neznemožňuje sa tým účastníkovi konania uskutočňovať jemu patriace procesné oprávnenia; ani vtedy nezostáva „procesne bezbranným“ (viď napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 1367/2015). Vo viacerých rozhodnutiach tiež uviedol, že ak je účastník konania presvedčený, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nedostatočne odôvodnené alebo preskúmateľné, má plne zachované právo namietat túto nesprávnosť v procesne prípustnom opravnom prostriedku (porovnaj rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 89/2011, 3 Cdo 145/2012, 3 Cdo 158/2012, 3 Cdo 648/2015, resp. 1 ECdo 10/2014).

15. Ústavný súd sa v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 „väčšinovým názorom svojich

senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladala vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

16. Obdobne do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

17. Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

18. Dovolací súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na záver ústavného súdu, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

19. Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že námietku dovolateľa týkajúcu sa nesprávnej aplikácie právnej úpravy je potrebné subsumovať pod nesprávne právne posúdenie, ktorú dovolací súd vzhľadom na to, že dovolanie nie je prípustné, nebol oprávnený preskúmať.

20. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií bol relevantný dovolací dôvod, ktorým bolo možné odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií ale nezakladalo prípustnosť dovolania (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nešlo totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

21. Z dôvodov uvedených vyššie (viď 8. až 20.) dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaného, ktoré bolo podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 procesne neprípustné, nevyvolalo účinok umožňujúci uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu, ktorý by zostal zachovaný aj po tomto dni (§ 470 ods. 2 CSP). Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

22. Dovolací súd sa zaoberal aj návrhom dovolateľa o odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a dospel k záveru, že tento nie je dôvodný. Vzhľadom na to, že v danej veci neboli okolnosti, ktoré by opodstatňovali rozhodnutie o odklade vykonateľnosti, tento návrh nepovažoval dovolací súd za dôvodný, pričom v zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti o tom samostatne nerozhodoval.

23. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods.

3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.